

sygn.akt I ACz 300/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w Wydziale I Cywilnym

w składzie następującym :

Przewodniczący : SSA Zofia Kawińska-Szwed

Sędziowie : SA Anna Bohdziewicz

SA Ewa Solecka (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2016 r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego

Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko A. K.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym w Katowicach

z dnia 19 lutego 2016 r., sygn.akt INc 101/16,

postanawia :

oddalić zażalenie.

SSA Ewa Solecka SSA Zofia Kawińska-Szwed SSA Anna Bohdziewicz

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący zwrócił pozew, wskazując w uzasadnieniu, że powód, reprezentowany przez radcę prawnego, wyniósł pozew w postępowaniu upominawczym o zapłatę kwoty 85.702,48 zł, od którego uiszczono opłatę w kwocie 1.000 zł. Od pozwu w postępowaniu upominawczym pobiera się całą opłatę, która wynosi w niniejszej sprawie 4.286 zł. W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie nie znajduje zastosowania art. 13 ust. 1 a powołanej ustawy wprowadzonej ustawą z 25 września 2015 roku o zmianie ustawy Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw, zgodnie z którym w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych o których w art. 5 ust. 1,2 ustawy Prawo bankowe, opłata stosunkowa wynosi 5 % wartości przedmiotu sporu, jednak nie mniej niż 30 zł i nie więcej niż 1000 zł. Wprawdzie źródłem roszczenia powoda w niniejszej sprawie była czynność bankowa dokonana z (...) Bankiem SA, ale roszczenie powoda nie wywodzi się już z czynności bankowej, tylko z umowy cesji. Zarządzono zatem jak w sentencji, na podstawie art.130² § 1 kpc.

Powód wniósł zażalenie na to postanowienie, wnosząc o jego uchylenie i zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył :

Zażalenie było niezasadne.

Wywody skarżącego, jakoby w niniejszym przypadku dla ustalenia wysokości opłaty od pozwu zastosowanie znajdował art. 13 ust.1 a ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2014 r., poz.1025 ze zm.) przytoczony wyżej, zgodnie z którym w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych opłata stosunkowa wynosi 5 % wartości przedmiotu sporu, jednak nie mniej niż 30 zł i nie więcej niż 1000 zł, nie były zasadne. Sąd Okręgowy słusznie uznał bowiem, że roszczenie powoda w niniejszej sprawie nie odpowiada przesłance z powołanego przepisu; jego źródłem nie jest bowiem czynność bankowa w rozumieniu art. 5 ust. 1 i 2 prawa bankowego, gdzie czynności o takim charakterze prawnym wymienione zostały enumeratywnie przy zastrzeżeniu, że podmiotami je wykonującymi są banki.

Powoływanie się przez skarżącego na fakt, że źródłem powstania zobowiązania pozwanej była umowa kredytu zawarta z (...) Bankiem SA było chybione. Powód wywodzi bowiem swe roszczenie z umowy cesji wierzytelności. Umowa cesji wierzytelności ze strony funduszu sekurytyzacyjnego nie stanowi zaś czynności bankowej w rozumieniu cyt. art. 5 ust 2 pkt. 5 prawa bankowego, bowiem nie jest dokonywana przez bank tylko podmiot zajmujący się przejmowaniem wierzytelności bankowych, dlatego nie ma zastosowania wobec takiego podmiotu regulacja wprowadzona art. 13 ust 1a uks. Treść art. 5 ust 2 stanowi wyraźnie o czynnościach „o ile są one wykonywane przez banki”. Cesja i umowa kredytu stanowi czynność bankową tylko dla banku, nie zaś dla innego podmiotu. Stanowisko skarżącego jakoby bez znaczenia pozostawał fakt, że strona powodowa nie jest bankiem, gdyż istotne jest z jakiej czynności wynika dochodzone roszczenie, nie zaś jaki podmiot występuje z żądaniem, sprzeczne jest z treścią art. 5 pr. bankowego.

Za powyższą interpretacją znowelizowanego przepisu art. 13 ust 1a uks przemawia także ratio legis powołanej normy. Wprowadzona ona bowiem została nowelizacją ustawy prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw. Nowelizacja ta w głównej mierze miała na celu uchylenie przepisów art. 96-98 prawa bankowego, dotyczących bankowego tytułu egzekucyjnego. Do tej pory banki miały dogodniejszą możliwość dochodzenia swych roszczeń, a to tylko poprzez wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego, natomiast zmiana prawa bankowego odsyła obecnie banki na drogę sądową. Powiązanie nowelizacji tych dwóch ustaw prowadzi do wniosku, iż intencją ustawodawcy przy wprowadzeniu art. 13 ust 1a uksc, było złagodzenie ciężaru fiskalnego spoczywającego na bankach, które masowo dochodzą swych roszczeń, a dotychczas były uprzywilejowane w ich egzekucji.

Powołanie się przez skarżącego na zapis zawarty w uchylonym art.786² § 1 kpc było chybione, skoro dotyczył on przesłanek nadania klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu i z tego wynikał obowiązek zbadania przez Sąd czy roszczenie objęte tytułem wynika z czynności bankowej dokonanej bezpośrednio z bankiem. Nie ma to żadnego logicznego odniesienia do treści art.13 ust.1 a uksc, dotyczącego opłat sądowych. Istotnie nie ma tam określenia, że roszczenia, których dotyczy ten przepis, mają wynikać z czynności bankowych „dokonanych bezpośrednio z bankiem”. Jest to jednak zbędne, skoro powołana norma prawna wskazując, do jakich „spraw o roszczenia wynikające z czynności bankowych” znajduje zastosowanie, bezpośrednio odwołuje się do regulacji art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, z których wynika, że wymienione tam czynności mają przymiot czynności bankowych, o ile są one wykonywane przez banki.

Powyższe wywody prowadzą do wniosku, że opłata w niniejszej sprawie wynosić winna 5% wartości przedmiotu sporu, co prawidłowo przyjął Sąd pierwszej instancji. Ponieważ fachowy pełnomocnik powoda uiścił jedynie kwotę 1 000 zł prawidłowo na podstawie art. 13 ust 1 uks i art. 130²§1 kpc zarządzono zwrot pozwu.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na mocy art.385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc w zw. z art.398 kpc.

SSA Ewa Solecka SSA Zofia Kawińska-Szwed SSA Anna Bohdziewicz